

Recordaantal Friezen op derde Clubdiplomadag NVSW

Dit voorjaar vond alweer de derde editie van de jaarlijkse Clubdiplomadag van de Nederlandse Vereniging voor Stabij- en Wetterhounen, NVSW plaats. Je zou ook kunnen zeggen nog maar de derde. Hoe zit dat? Een verslag.

Ja, nog maar de derde zou ik zeggen. Beide rassen hebben immers een stevige historie op het gebied van de jacht, en beheersten lange tijd samen met de Drentsche Patrijshond het Nederlandse jachtveld. Totdat medio vorige eeuw de staande honden en retrievers populairder werden en de Nederlandse jachthonden een beetje in de vergetelheid raakten, de Friezen nog wat meer dan de Drenth.

In trainingen en op wedstrijden zijn altijd wel enkele Stabij's en Wetterhounen actief geweest, maar de laatste jaren is er dan eindelijk weer een echte toename te zien. Rasvereniging NVSW, en dan specifiek de Jacht- en Werkcommissie, en individuele fokkers en voorjagers doen daar dan ook hard hun best voor. Het organiseren van een heuse Clubdiplomadag is een belangrijk onderdeel van een bredere aanpak om mensen enthousiast te maken om te gaan werken met hun hond. Daarnaast worden trainingsdagen georganiseerd ter voorbereiding op SJP's, en

Succesvolle Monique van Oudheusden en Lobke na de sleep

op het gebied van veldwerk en zweetwerk. Vanzelfsprekend wordt van alles uitvoerig verslag gedaan in het clubblad en op Facebook. Als mensen lezen hoe leuk het is, en vooral hoe fijn de honden het hebben als ze mogen doen waarvoor ze gemaakt zijn, raken ze toch nieuwsgierig.

Makkelijk is de opgave niet, want veel eigenaren zien de Friese rassen tegenwoordig nog vooral als erfhond en als gezinshond. Met name de Wetterhoun heeft last van dat laatste, met de te schattige krulletjes die ze al vanaf geboorte hebben. Wat de opgave om mensen te enthousiasmeren ook moeilijk maakt, is dat velen onderschat-

ten wat ervoor nodig is om je eerste diploma te halen. Het is wel even andere koek dan het 'gewone' schema van puppycursus - jonge hondencursus - basis gehoorzaamheid, waarbij je in het eerste jaar zomaar 3 tot 4 diploma's haalt. Een goede basis leggen met precisiewerk, een plan maken, consequent zijn, geduld hebben, een stap terug durven doen, en dat jarenlang. Ga er maar aan staan. Velen haken dan ook af na enkele maanden.

Op deze derde Clubdiplomadag zien we dat alle moeite in elk geval niet voor niets is: ook nu staan er weer meer deelnemers aan de start dan het jaar ervoor. Een goede ontwikkeling! Deze keer verzamelen we in alle vroegte in Heino. Een prachtig terrein met ook goede mogelijkheden voor het waterwerk. Er wordt niet gewerkt met cijfers als score, maar met letters die staan voor matig, voldoende, goed, zeer goed en uitmuntend. Zeker een M is toch echt wat vriendelijker dan een 0. De keurmeesters keuren ook nog niet superstreng. Ik zeg bewust nog, want ook dit hoort bij de brede aanpak. Je zal maar aankomen als starter en bij elk commando teveel krijg je een 0; daar wordt een deelnemer niet blij van, en die zou zomaar kunnen afhaken. Elk jaar groeien we dus een stukje dichter naar het SJP-niveau van keuren en neemt de waarde van het diploma toe. En elk jaar wordt de Clubdiplomadag professioneler qua organisatie.

De 17 deelnemers in de startersklasse krijgen sowieso een certificaat met hun scores, ter aanmoediging. Van de 15 deelnemers in de open klasse hebben drie combinaties een C-diploma behaald en zeven een B-diploma. Deze zeven mogen op voor de A. Een hond ligt al in de auto met een bak eten, dus hij doet niet mee. De andere zes wagen een poging.

De A-proeven zijn dubbele apporten. De eerste proef bestaat uit een verre markeer en een verre verloren zoek.

Snelle Lobke zorgt voor eerste A
Slechts één hond brengt de beide dummy's binnen en dat is Lobke. De tweede proef wordt dus alleen voor haar uitgezet. Het is een verre markeer

Clubwinnaars Klaas Zonnebeld
en Elly van der Helm

en een hele lange sleep. De markeer gaat vlot. Lobke is namelijk een on-Fries snelle Fries! Dan de sleep. Spannend, want Lobke heeft nog nooit zo'n lange sleep gelopen. Voorjager Monique van Oudheusden traint nog maar 1,5 jaar met Lobke en haar andere hond Bauke die eerder deze dag knap een C-diploma haalde. Monique geeft een lijn naar de start van de sleep, maar Lobke denkt daar toch anders over; ze is nu eenmaal Fries. Ze wijkt van de lijn af en stuit dan toch op de sleep. Met een ongekend hoog tempo volgt ze de sleep, pakt ze goed de haken, en verdwijnt zo ver uit beeld dat het publiek alleen nog maar een stipje door het veld ziet gaan. En dan verschijnt Lobke aan de horizon, mét eend! In hetzelfde racetempo waarmee ze de hele dag al werkte, komt Lobke aansnellen. Monique pakt snel de eend aan en als een heuse Nimrod-winnaar houdt ze trots de eend omhoog. Wow, ontroerend gewoon, wát een mooie combinatie! Super ook voor de vereniging; voor het eerst kan er een A-diploma worden uitgereikt.

De winnaars op een rij
Clubkampioen Stabijhoun:
Elske met Klaas Zonnebeld

Clubkampioen Wetterhoun:
Jannes met Elly van der Helm

Meest veelbelovende Stabijhoun:
Yfke met Mark Koopmans

Meest veelbelovende Wetterhoun:
Jeppe met Anita Hoogendoorn

En waar is Lobke dan? Ze krijgt wel haar A-diploma en ze is de beste Fries van de dag, maar helaas, ze wordt geen clubkampioen, omdat ze geen stamboom heeft.

De vereniging, de deelnemers en alle vrijwilligers kunnen terugkijken op een geslaagde dag. Het algemene beeld van deze Clubdiplomadag is dat het niveau weer hoger is dan vorig jaar. Wat vooral mooi is, is dat er behoorlijk wat aanstormend talent is. Officiële SJP C- en B-diploma's halen lukt in het algemeen nog wel met onze rassen, met veel doorzettingsvermogen en een dosis humor, maar A-diploma's en MAP's zijn al een stuk zeldzamer onder Friezen. Het zou mooi zijn als de nieuwe generatie het glazen plafond kan doorbreken, op naar meer A-diploma's!

De ervaring van Mark Koopmans over zijn allereerste wedstrijd

Tsja, daar sta je dan. Met je jonge hond(je) op de aangewezen parkeerplaats van het terrein waar de Clubdiplomadag van de NVSW gehouden wordt. Zo groen als het gras waarmee dit schitterende perceel grotendeels bedekt is. Ik heb geen goed idee wat ons vandaag te wachten staat. Ik ben namelijk nieuw in dit wereldje, en dan bedoel ik de wereld van de jachthondentraining en -proeven. Yfke is ook mijn eerste hond waarmee ik me op dit gebied begeef.

Maar hier heb ik eigenlijk wel naar toegeleefd. En dan bedoel ik niet eens specifiek deze ene dag, maar wel het feit dat ik met mijn Stabij Yfke een volle dag kan gaan werken en mag ruiken aan 'het echte werk'. Voor het eerst gaan we de oefeningen die we op de puppy- en jachttraining honderd keer gedaan hebben, aaneenrijgen tot de SJP-proeven. Gelukkig doen we dat in de relatief beschermde omgeving van de eigen rasvereniging. Een goed startpunt leek me, en dat is later ook gebleken.

Yfke en ik volgen al een paar maanden de jachtcursussen bij hondenschool Rinus Biemans in Dongen. Eerst de puppyjachttraining en daarna de jachttraining voor gevorderden. Daar wordt tot nu toe alleen op de hondenschool zelf getraind, en dus niet in het veld. Wel wordt er veel aandacht besteed aan fluitcommando's, apporteren en uiteraard het onder appèl zetten van je hond. Wat die disciplines betreft voel

ik me dan ook goed voorbereid. Want los van de trainingen op de hondenschool, herhaal ik toch

zo'n drie á vier keer per week zelfstandig de opgedane kennis en kunde. Aan fanatisme geen gebrek!

Natuurlijk zijn er voor ons beiden bekende elementen in de SJP's: aangeliënd en los volgen, vooruitsturen en komen op bevel en het markeerapport zijn zaken die we natuurlijk wel vaker hebben gedaan. Maar het houden van de aangehouden plaats waarbij ik zelf uit zicht ben, die hadden we nog niet eerder gedaan. En dan heb ik het nog niet eens over het apport uit diep water en de verloren zoek, zowel in een bosschage, als ook over water. Yfke zwemt nog niet eens. Dat wilde ze gewoon niet doen, ondanks goed voorbeeld van onze oude hond die maar al te graag zwemt. Maar wat kan ons overkomen? Yfke is die dag net 1 jaar en 1 week en daarom doen we mee in de startersklasse, zeg maar de 'meedoen-voor-spek-en-bonen'-klasse. En dat is prima! Juist voor ons soort voorjager-hond-combinaties is deze klasse bedoeld.

Ik moest trouwens wel even wennen aan de term 'voorjager'. Ik heb namelijk nog nooit gejaagd, heb geen familie die jaagt en beschik niet over vrienden of kennissen die met dit metier bekend zijn. En nu word ik ineens aangeduid als voorjager, wat mij toch een vreemd maar positief gevoel bezorgd.

Yfke en ik zijn niet de enigen die aan de SJP's willen snuffelen. We zijn ingedeeld in een groepje van vijf en dat zijn allemaal jonge honden. Onbevangen, speels en enthousiast lopen we alle acht de proeven. De ene met meer succes dan de andere, de ene combinatie met een beter resultaat dan de andere, maar steeds wordt door onze groep het positieve benadrukt. Iedereen ontvangt en geeft complimentjes en dat geeft een leuke sfeer. Die aanpak, en daarmee bedoel ik dus de 'beschutte en toegankelijke' setting van zo'n dag, kan ik elke rasvereniging aanraden. Je verlaagt er drempels mee en maakt daardoor deze sport toegankelijk voor een brede groep die er eens aan wil snuffelen. Yfke doet het trouwens erg leuk. Vooral bij de 'verloren zoek' en het 'houden van

de aangewezen plaats' verbaast ze me. Top! Maar ook de proeven waar water bij betrokken is, vallen niet tegen. De lat leg ik daar bewust laag zodat we ook die proeven beiden met een positief gevoel af kunnen sluiten.

Zodra de keurmeester hoort dat Yfke nog niet echt zwemt, wordt de 'over water' zelfs qua moeilijkheid aangepast waardoor de kans groter wordt dat ze alsnog over water naar de dummy gaat. De sloot is ondiep en smal. En ze wil wel, maar durft niet. Maar dan wordt de aantrekkingskracht van de dummy te groot, gaat ze te water en brengt de dummy vervolgens naar me toe. Euforie! Ook dat is de startersklasse op zo'n Clubdiplomadag; inzicht en begrip vanuit de keurmeesters die elke hond op waarde proberen te schatten en streven naar een positieve ervaring voor de combinatie.

De lange dag wordt afgesloten met het overhandigen van de diploma's en het uitreiken van de bekertjes. Yfke krijgt de beker voor meest veelbelovende Stabijhoun en daar zijn we natuurlijk supertrots op. Wat een opsteker is dat; beter kun je zo'n dag niet afsluiten.

Na de Clubdiplomadag zijn Yfke en ik begonnen met de 'echte' jachttraining, en daarmee bedoel ik niet meer op een omheind trainingsveld, maar in de vrije natuur trainen. Daarbij trainen we ook met koud wild, en niet alleen met dummy's, en doen we waterwerk. Ook nu is de school van Rinus Biemans voor mij een logische keuze. Hij heeft een eigen terrein met weilanden, bossen en een waterpartij. Yfke pakt het goed op en als deze trend zich voortzet, dan gaan we in 2020 gewoon voor een echt diploma. Want dat is onze doelstelling; eerst maar eens met een B-diploma thuiskomen, daarna wellicht een A. En als dat goed gaat, tsja... wie zoekt er dan nog een enthousiast hond-voorjager-koppel?

Tekst: Anita Hoogendoorn en Mark Koopmans

Foto's: Esther Breur en Evert Onderstal